

Všichni moji svatí

Olomoucký kostel Svatého Michala je jedinečný. Barokní, zrestaurovaný. Týden jsem na internetu studovala jeho historii, architekturu, a všechny svaté. Pak jsme se tam vypravili s vnučkou.

„Na obraze hlavního oltáře je Michael archanděl jak zabíjí draka, drak je symbolem hříchu.“
Obdivovala nádherné barvy.

„Babi, nezdá se ti to trochu jako z hvězdných vojen?“

Jdeme k bočnímu oltáři. Při třetí panně mučednici se začala, holka jedna, uculovat. Tak raději koukneme poustevníky... „Svatí muži žili v lesích a živili se drobným ovocem, houbami a medem lesních včel.“

„Babi, a jak se mylí?“ „Asi nijak.“

„Když se nemylí, nebyli zavšivení? U nás ve škole jsme taky měli vši. A nebylo to pro větší slávu boží. Možná pojedli lysohlávku, když měli ty vidění!“ mudrovala.

Koukám na svatého Sebastiana v extázi a raději ho obejdu.

„Babi, a máš ty nějaké své svaté? Víš kvůli inspiraci. Mohla by si mít třeba jejich plakát na stěně a každý den se na něj koukat?“

Moji svatí? „A víš, že jo, mám svoje svaté.“

„Tak, svatý František, na toho si vzpomenu vždy u kontejneru. Stojí tam se zdviženým prstem. Třídění odpadu je důležité. A pozbírej rozházený papíry!“

„Dobrý, babi.“

„Tomáš, patron ztracených věcí. Na toho si vzpomenu když...“

„Když ztratíš brýle!“ To už se smála nahlas.

„Tak to ne! To není jeho kompetence, on je sice patronem věcí ztracených, ale ne zapatrošených. Není od toho, aby něco dohledával. On je patronem věcí beznadějných. Ježíš umřel a všechno skončilo. Ale Tomáš šel a dotknul se ran.“

„Víš, žili jsme v znormalizované totalitě. V šedivém masném prejtu. Napořád. Bylo to taky ztracený a beznadějný.“

„Myslíš, že to zařídil svatý Tomáš?“

„Bůh ví, kdo to zařídil.“

„Babi, kterého máš favorita?“

Usměju se. „Svatou Ludmilu.“

„Tu co ji snacha uškrtila? Učili jsme se o tom ve škole.“

„Aspoň něco. Ale, ona není svatá pro to, že byla uškrcena. Zнала se z biskupem Metodějem. Pokřtil ji. S ní přišlo do naší země slovanské písmo, a bible, přeložená do jazyka kterému lidé rozuměli.“

„Tak babi, k tomu ti tedy něco řeknu. Byli jsme se školou v Starém Městě. A víš co tam ti tvoji dva svatí provedli? Založili tam školu, prevíti.“

„Vždyť to je dobré, lidi pak uměli číst a psát. Už to nebyli nevzdělaní barbaři.“

„A nahnali tam děcka!“

„Svatá Ludmila vychovávala svoje dva vnuky.“

„No moc se jí to nepovedlo. Boleslav Václava zabil. Učili jsme se o tom!“

„Nevíme přesně co se tam stalo. Doba byla zlá.“

„Babi, nenadržuj! Určitě se prali.“

„Ale litoval to celý život.“

„Po svatý Ludmile zůstala památka. Paládium České země. Dostala ho při křtu.“

„A to je zase co?“

„Takový malý reliéf 15 na 20 centimetrů.“

„A ty si ho viděla?“

„Viděla. V Staré Boleslavi. Tam v kostele, na boku u oltáře je malá kaple. Reliéf je za skleněnou stěnou, Marie s Ježíškem. Drží dítě na rukou. Je krásná. Neusmívá se. Ale, její pohled je teplý.“

„Babi, jsi sentimentální.“

„To jsem. Paládium chrání Českou zemi v zlých časech.“

„A je to zlatý?“

„Ne je to korintská měď.“

„Tak tedy, když už máme to Paládium, co není ani zlatý, tak by nás tedy mělo chránit, no ne? A jak se vlastně pozná, že sou už u nás fakt zlé časy?“

„Zlé časy přijdou, když budeme líní a nevytřídíme odpad. Všude bude nepořádek a smetí. Ani mezi lidmi to nebude dobrý.“

„Babi, ty myslíš, že ty kecý na internetu?“

„Myslím! A nenajde se nikto, kdo by se proti tomu postavil. Bude to beznadějný. Nebudeme si vážit učitele ani vzdělání. Moudří lidé z téhle krajiny odejdou. A zůstane znova jen prejt. Proto všichni moji svatí.“

„A co Ludmila? Na tu si zapomněla?“

„Nezapoměla, to je patronka všech babiček. Ta má taky dost práce.“